

En tyv stjæler ingen tillid

Danmark er hip i England. Så eksotisk at Patrick Kingsley fra the Guardian skrev en hel bog om det lykkelige folk.

Ringkøbing er det lykkeligste sted i Danmark, derfor drog han hertil for at finde lykkes kilde. Han spurgte om mit bud og jeg måtte fortælle om min yngstes nærmest provokerende tillid.

Historien om pung.

Første gang Sigrid kom hjem uden pung og I phone var efter en taxatur i Ringkøbing en lørdag aften. Jeg rystede på hovedet. "Den får du aldrig igen".

Få dage efter ringede de fra politi stationen. De havde fået indleveret I phone og en pung med hendes visakort. Sigrid tog det for givet. Ikke lang tid efter kom hun hjem fra Århus. Hun havde forlagt sin pung på en togstation ikke langt fra Århus. "Du må lære at passe på dine ting" sagde jeg. "Bare rolig mor, jeg skal nok få den igen" Få dage efter kom en lille pakke, og inden den overhovedet blev åbnet gjorde Sigrid opmærksom på at det var hendes pung. Og det var det.

Øvelsen gentog sig i toget mellem Århus og Herning. Oven i købet oplevede hun hjælp fra andre til at komme videre. Nu uden penge. Og jo, pungen blev fundet og afleveret på stationen i Herning.

Den yngste fulgte den ældste flyttede ud i den store verden. Nærmere bestemt New York. Jeg gjorde meget ud af at fortælle datteren, at nu kunne hun ikke længere kalkulere med at hendes ting kom tilbage til hende som en boomerang. Jeg burde jo have vidst bedre. Selvfølgelig tabte hun sin mobil i en taxa og denne gang var der ingen pung, så mobilen kunne ikke sendes tilbage til hende. Sigrid tog derfor den lange vej fra Brooklin til taxastationen på Staten Island for at hente mobilten, som hun var overbevist om måtte ligge og vente på hende. Hvad den da også gjorde.

Den unge pige fra Ringkøbing møder verden med tillid og bliver mødt med tillid.

Det er noget helt unikt, som vi måske er ved at miste?

I øjeblikket er det tv underholdning at tage ud at kontrollere. I mit arbejde skal jeg år for år bruge mere og mere tid på papirarbejde til brug for kontrol og de unge oplever at vi ikke har tillid til at tage fat om deres eget liv. De skal hurtigst muligt ind i en kontrollerbar uddannelses bane. Der ses skævt til dem der vil gøre brug af livets skole. Jeg var selv 25 før jeg begyndte på en officiel uddannelse. Inden da havde jeg taget 2 uofficielle uddannelser som henholdsvis drammapæd. på en højskole og som skuespiller på Tukulat teatret. Jeg havde været på dannelses rejse i Sydamerika hvor jeg oplevede teatret stærke politiske kraft og jeg uddannede mig som danser på skoler og ude i bushen i Vestafrika. Ind imellem var jeg landbrugsmedhjælper og andet ufaglært for tjene penge. Jeg kan slet ikke forestille mig selv uden de erfaringer. Vi blev mødt med større tillid (og ligegladhed) og oftest blev tilliden mødt med selvtillid og lyst til at skabe i sit liv. Nu bliver de unge kontrolleret i en hidtil uset grad. Er det derfor de drikker sig fra sans og samling i andre lande. En længsel efter kontroltab?

Datteren kom hjem igen. Bor i København. Så sker det. I byen, kødbyen blev I-phone med visa, kørekort etv stjålet op af lommen på hende. Et simpelt tyveri. Meget tralst, men til gengæld oplevede hun en hjælpsomhed fra alle omkring hende, endnu engang.

Jeg var på besøg i byen og vi skulle i teatret.

I sidste øjeblik hænger vi frakkerne i garderoben og vi skal til at gå ind, da Sigrid finder ud af at hun nok lige må hente pungen i frakkelommen. Endnu engang ryster jeg på hovedet, indtil det går op for mig at jeg selv har efterladt min mobil!

Går tillid i arv?

Jeg kom til at tænke på min mor. Hun parkerede sin store Audi foran købmanden et sted i Vestjylland foran en lille gruppe drankere på bænken. Jeg spurgte om vi ikke skulle låse bilen, lidt med tanke på gruppen på bænken, men min mor svarede: Det behøver jeg ikke mændene på bænken passer på bilen..

Tillid ligger nok ikke i generne, men lykkelig vis i den kultur vi giver videre!

Af Else Mathiassen, forstander på Vestjyllands Højskole